

Z c
5038

F.R.G.

15

Zc
5038

AD

PERILLVSTREM ATQVE EXCELLENTISSIMVM

DOMINVM

NICOLAVM CHRISTOPHORVM

SACRI ROMANI IMPERII EQVITEM

ET LIBERVVM BARONEM

DE LYNCKER

AD VSPICANDA

CONSILIARII AVLICI

IN LAVDATO IMPERIO

MVNIA

X IDVVM IVNII, A. O. R. CIO IOCCVII

EX VRBE IENENSI AD VIENNENSEM

PLENVVM GLORIAE ITER

PARANTEM

ALLOCVTIO APODEMICA

FACVLTATIS IVRIDICAE

IN ACADEMIA IENENSI.

IENAE

LITTERIS VVERTHERIANIS.

1773

DOMINVM
 MICHAELI CHRISTOPHORI
 SACRAMENTARIUM
 ET MENTIS
 DE
 C
 IN
 BY
 AD
 EX
 ALBERTO
 IN

Xcedis, VIR PERILLVSTRIS,
ex terris Saxonie, quibus pul-
chrum a Tua presentia lumen ac-
cendebatur, factorumque Tuorum
gloria magis diffundebatur: qua-
rum incolæ, cum plurima maxima-
que semper TIBI deberint; plura
tamen & maiora debere optabant,
si maiora & plura debendi nomina
deinceps contrahere licuisset. Nemo est ciuium, qui tam nomi-
nis Tui, quam meriti celebrationem ad se non pertinere exi-

stimet: nemo in tantis honoribus ac negotiis posthac verfabitur, qui inventa virtutum LYNCKERIANARVM vestigia non intelligere discet, nec æstimare & sequi conabitur. Sua enim natura homines inusitatarum dotium admiratione afficiuntur, qua & pietas ad cultum obstringitur, & suus cuiusque genius ad actiones egregias excitatur. Ac videris profecto, VIR SVMME, non tantum in Hassiæ, quam Tuis olim natalibus illustraveras, sed in harum præcipue regionum præsidium, ab immortali Numine destinatus fuisse; vt tam Herculem ageres, qui negotiorum omnium molem suis præcipue humeris sustineret, quam Miltiadem quendam representares, cuius tropæa, virtutumque exempla & præmia, non vnus Themistocles cum admiratione respiceret. Primum gloriæ aditum, Achilles ille Saxonix, IOANNES GEORGIVS I, cuius par fortitudini pietas æternitati temporum consecrari promeruit, non opinanti TIBI, nedum pensanti, in aula Isenacensi aperiebat, gradumque parabat, quo virtus Tua se tolleretur altius, atque ad summum honoris apicem perueniret. Vbi illud in Te confestim aperuit, quod magnis animis proprium esse solet, vt virtutibus, ac rebus egregie gestis, a ceteris dignoscantur, suoque se impetu moueant, & ad ardua quæque nitantur: flammis proinde, obiectas sibi tenebras dissipantibus, aëremque & cælum petentibus, comparandi. Sicut autem dexteritate suadendi, & fide meritorum ornabas clementissimum Principem, ita vicissim ab ipso multis gratiæ atque
amoris

amoris pignoribus ornatus fuisti: quo ipso a cunctis aulae Proceribus, ad DVCS sui exemplum se componentibus, in honore & pretio habebaris: aliis capacitatem ingenii, lumenque iudicii admirantibus; aliis temperamentum iustitiae ac prudentiae collaudantibus; cunctis vero incomparabilem nullisque difficultatibus fractum, corporis mentisque vigorem, inter aevi huius miracula referentibus. Raram porro multiplicemque doctrinam, nemo vocare in dubium, nemo dignis efferre laudibus sustinebat, quando omne humanum diuinumque ius, in Giessensi iam academia, quam docendo pariter ac discendo nobilitasti, in numerato habueras, cumque firmis philosophiae praesidiis, ac totius Latii atque Graeciae ornamentis, coniunxeras. Tanto igitur, quanto paucissimi alii, virtutis & sapientiae apparatu, ad academiam nostram, imo academiae nomine, ad totam rempublicam, magnamque partem Saxoniae, ornandam atque tuendam, annis abhinc viginti & quatuor accessisti: quae dum parte a maioribus gloriae istud laudum tuarum fastigium imponebat, nihil optare amplius posse videbatur, quo adscenderet. Ex eo enim tempore domus tua commune tot rumpublicarum oraculum exiit, quod principes & ciues consuluerunt, & a quo exteri etiam accuratas de iusto ac aequo sententias certatim expetierunt. Ab his ipsis prudentiae atque doctrinae fontibus, non riuos tantum, sed flumina, in auditorum tuorum animos deriuasti, quae apud

nonnullos in maria integra, & nunquam non redundantia,
excreuerunt. Quos autem ore non licuit, illos editis
plusquam ducentis diuini ingenii monumentis, in quorum
commendationem & laudem, Galli, Itali, Belgæ, & qui
non cultioris Europæ populi? cum Germanis conspirant,
erudiendos duxisti; dignus proinde, qui inter iurecon-
sultos principes, atque seculi nostri Papinianos, in annalibus
temporum celebreris. Tua ergo virtute, qua nihil est amabi-
lius, omnium Tibi animos deuinxisti, iamque olim ma-
gnorum Principum gratia floruisti: quæ & ipsa, ad prome-
rendum religiosissimi Principis, GVILIELMI ERNESTI
fauorem, summopere valuit, TIBI que illustrioris adhuc ho-
noris palmam reliquit; vt, quemadmodum in moderandis
aulæ atque academix tribunalibus, spem atque opinionem
omnium superaueras, ita dignam Principe Senatore per-
sonam in aula sua susciperes, viamque, aliis lubricam, Tibi
vero constantem & firmam, calcares, quam prudentia duce
ingressus es, felicitate comite absoluisi. Quot autem in tan-
ta fortuna administraisti negotia, quot iudicis & curiis præfui-
sti, totidem argumenta & pignora reliquisti, nullis gloriam
tuam finibus, nullis virtutem spatii circumscribi. Quando
igitur, ante annos nouendecim, ex tota Purpuratorum corona,
vnus aliquis diligendus erat, qui serenissimorum Principum
fidem, Imperatori Augusto, cerimonia veteri & sancta adstrin-
geret; Tuum præ ceteris nomen obuersabatur magnatibus,
quod

quod, quantum satis esset, splendoris, legationi afferret, inque
vniuersi orbis teatro, & Magni illius Leopoldi conspectu;
decus gentis Saxonicae atque gloriam tueretur. Atque audi-
tus tunc es, ut Menenius quidam Agrippa, cum admiratione
eloquentiae, cumque favore, quem Deus propitius omnium
animis inspirabat, quando suam in TE grauitatem Hispa-
ni, elegantiam Galli, sapientiam Itali, integritatem Germani,
atque reliqui populi dotes reliquas agnoscebant. Tuo certe
tunc apparebat exemplo, Consilii ac Legati peritiam non
vnius aulae vel ciuitatis limitibus contineri, sed totius cog-
nitionem imperii postulare, quoque modo cum vniuersis cohæ-
reant singula, & quae potissimum, ex iuribus potestatis, ad
praesidium causae faciant, indagandum venire. Quae Tu
omnia quam decore ac sapienter perfeceras, ex euentu perspe-
ctum est, quando Equitis ac Baronis honoribus auctus,
summamque Imperatoris gratiam consecutus, fausta Pro-
cerum atque ciuium acclamatione excipiebaris. Tum vero
pro maiestate Imperii, proque gloria Austriae, nihil non facien-
dum TIBI putasti, atque Augusti sanguinis reuerentiam, ser-
monibus iuxta & scriptis, testatus es: in id nimirum a rerum
humanarum moderatore conditus, ut inter summi monar-
chae consiliarios deinceps cooptareris, qui inter Saxoniae Pro-
ceres eruditione pariter ac virtute regnares. Quod ipsum
nouissime, cum splendidissimam denuo Legati prouinciam,
in luce aulae Vindobonensis, susciperes, atque omnium in TE
or2

Ze 5038 7A

ora conuerteres, cœlestis prouidentia ope effectum est: iamque
maturare videris iter arduum, quod virtutum Tuarum ve-
stigis vice plus simplici signauisti, cuius & fausta TIBI initia,
& exitum longe faustissimum, apprecamur. Adscende ad gra-
dum, EXCELLENTISSIME DOMINE, quo diuina TE sapi-
entia ac virtus prouexit! nitere porro pro Germaniæ gloria,
unde & Tua dependet! tuere honorem iustitiæ, cuius sacerdos
præcipuus in sacrosancto imperio euasisti! Sed & nostrum
hunc ordinem, perpetuo Tibi cultu addictum, ex nouo ho-
noris fastigio respice, cuius moderator non magis, quam
instaurator, merito celebraris!

MC

ZC 5038, FK

ULB Halle

3

007 356 196

F.R. 6.

15

J.

Zc
5038

67

AD
 PERILLVSTREM ATQVE EXCELLENTISSIMVM
 DOMINVM
 NICOLAVM CHRISTOPHORVM
 SACRI ROMANI IMPERII EQVITEM
 ET LIBERVVM BARONEM
 DE LYNCKER

AD AVSPICANDA
 CONSILIARII AVLICI
 IN LAVDATO IMPERIO
 MVNIA
 MDVVM IVNII, A. O. R. CIO IOCCVII
 E IENENSI AD VIENNENSEM
 PLENVM GLORIAE ITER
 PARANTEM
 CVTIO APODEMICA
 VLTATIS IVRIDICAE
 IN ACADEMIA IENENSI.

IENAE
 LITTERIS VVERTHERIANIS

